COLONIA

Leonard Oprea
CENACLUL „ANTARES” BRAŞOV

Proză premiată
la a XI-a consfătuire naţională
a cenaclurilor de anticipaţie,
Iaşi, 1981

„Iată-l pe Cassidy: întins pe o masă.
N-a mai rămas mare lucru din el; un craniu,
răsfirate fire albe — cîteva fascicule nervoase
şi o mînă.”
(MUŞTELE —
ROBERT SILVERBERG)

NORUL NEGRU se destramă în faţa ochilor mei. Mă ghemuiesc adunînd în jurul meu plapuma moale, catifelată şi neînchipuit de uşoară. E prea multă lumină în cameră. Încastrată pe jumătate în perete, deasupra noptierei de lîngă pat, se află semisfera prin care pot lua legătura cu roboambientalul camerei. Întind mîna spre ea.

— Lem, trebuie să te trezeşti. Ţi-am pregătit calmantele.

Uşor voalată, moale şi liniştitoare ca torsul unei pisici, vocea Worlwnei îmi opreşte mîna în aer. Deschid ochii:

— De cînd eşti aici?

— Te veghez de trei zile.

— Wor... Worlwna — are un nume aproape imposibil de pronunţat dintr-o dată — te implor, acceptă să fii soţia mea!

— Lem, ai fost în comă.

— ...?!

— Dazen vorbea de o sinucidere comandată de creier.

— Nu înţeleg.

— Îţi repet cuvintele Iui: „Aparatele nu au înregistrat absolut nimic, dar eu bănuiesc că a existat un fel de proiecţie psihică violentă care i-a destructurat conştiinţa.”

— Creierul a hotărît, deci, să fac pe mortul?

— Inexact. A vrut să se sinucidă. Practic, pentru cîteva secunde ai fost un cadavru.

— Iată-mă! Pe mine, cel născut a doua oară!

— Lem...

— Spune.

— În prima noapte te-ai repezit la mine. Uite.

Worlwna se ridică din braţele dragonului auriu. Fotoliul păstrează pentru o clipă urmele formelor pline şi armonioase ale trupului ei. Din doi paşi e lîngă mine. Coapsele lungi şi arcuite îi tremură uşor. Trage puţin de fermoarul negru al bluzei şi-şi descoperă gîtul mlădios, de creolă. Patru pete mari, violacee, se întind pe pielea fină.

— Eu?!

— Tu.

— Cheamă-I pe Dazen.

— E pe Terra—4. L-au convocat cei din comisia de anchetă.

— Inductabisalele?

— Da.

— Cît va lipsi?

— O zi. Ia-ţi calmantele. Dazen ţi-a recomandat să exersezi de trei ori pe zi cicluri prelungite de relaxare în lotus. Poftim caşetele.

Verzui, semifosforescente, pastilele sclipesc în căuşul roz al palmei ei mici. Iau caşetele cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îi prind încheietura fragilă, îi simt pulsul accelerîndu-se.

— Worlwna, iartă-mă...

Zîmbeşte stingherită. A început să-mi placă. Nu ştiu de ce, îmi aminteşte de Criv. Poate statura, tristeţea ochilor...

— Rămîi lîngă mine...

— Ca doică?

Rîd, dar sufletul mi-e sfîşiat, încolţit de abisuri.

*

*   *

Nu ştiu dacă, spre exemplu, în secolul trecut, un om bolnav de cancer putea îndrăzni să spere, nu într-o vindecare miraculoasă, dar cel puţin în posibilitatea de a se mai bucura un timp de viaţă. „A te bucura de viaţă”, formula rostită cel puţin o dată de fiecare... Adevărul? Cînd eşti destul de lucid, realizezi cu uşurinţă inutilitatea aşa-ziselor „trăiri plenare”, chiar mimate perfect de saltimbancul muribund. E greu şi chinuitor să te minţi pe tine însuţi. Şi e îngrozitor cînd minciuna asta devine un drog de care nu te mai poţi lipsi fiindcă toate punţile ţi-au fost retezate şi nu mai ai în faţă decît hăul... Mi-a fost inoculată o boală ce poate fi învinsă de trup, nu şi de suflet. Un om care şi-a întrezărit abisurile inconştientului nu mai poate trăi decît cu spaima dureroasă şi veşnică a unor imagini-adevăruri pe care, în mod normal, plin de teamă, le-a refulat pînă atunci mereu. Şi totuşi, e un chin dulce, un fel de autoflagelare.

Stau lungit în pat, înconjurat de pereţii mov străbătuţi de irizaţii fluctuante. Combinaţie de sunete naturale, murmur de izvoare, şoapte de vînt, tăcere — susur continuu ca o mîngîiere, senzaţia de pace totală mă cople-

şeşte. Îl aştept pe profesorul Dazen. Worlwna s-a dus să-l întîmpine. După ce părăsesc clinica, vreau s-o iau cu mine într-o croazieră pe mările sudului. O să aranjez cu Dazen să-i dea un concediu. Creola asta mi-a trezit sentimente pe care le credeam pierdute pentru totdeauna.

Profesorul mi-a promis încă de acum o săptămînă caseta cu interogatoriul care explică apariţia **inductabisalelor** pe Terra—4. Oricît s-ar strădui eminenţii savanţi, care le-au creat, să justifice **inductablsalele,** nu voi accepta niciodată raţiunea creării lor. Nu cred că părinţii acestor rafinamente războinice le-au cunoscut, cu adevărat, efectele. Nu au înţeles nici măcar reacţiile oamenilor folosiţi de ei drept cobai fiindcă e imposibil să teoretizezi inconştientul. Poate că au avut unele intuiţii, însă o trăire personală a efectelor reale ale **inductabisalului** i-ar fi determinat să-şi distrugă creaţia, mai monstruoasă decît orice Frankenstein imaginat vreodată.

Un semnal sonor anunţă sosirea lui.Dazen. În perete se deschide o ogivă înaltă. În robă cafenie, mic de statură şi cu capul ras, profesorul păşeşte în cameră.

— Salut, Lem. Ţi-am studiat curbele hipocampului...

— Dazen, te rog! Ai ascultat caseta?

— Da... Nu vei descoperi nimic nou. Bănuieşti despre ce e vorba?

— Nu.

— Faptul cel mai absurd e că vinovaţii nu au cunoscut scopul adevărat şi iniţial al **inductabisalelor.** Nu ştiu. O inconştienţă care mă înspăimîntă.

— Ai adus-o?

Dazen pune caseta pe pat şi apasă pe un minuscul buton negru:

„Primul nostru contact cu agricultorii de pe Terra—4 a fost stabilit acum zece ani. Nu existau decît zece colonii. Agenţia noastră...”

„Clandestină?”

„Vă bateţi joc de mine! Agenţia noastră începuse să lucreze în deficit. Nu găsisem nici un debuşeu şi nu vroiam să ne raliem marilor organizaţii interstelare. Cînd

înfiinţasem mica noastră agenţie, hotărîsem că e cu mult mai util şi comod să ne instalăm în apropierea sistemului vostru planetar şi să operăm pe planetele care vă aparţin, dar am epuizat repede sursele neexploatate încă de alţii şi...”

„Cum de nu aţi fost interceptaţi cu prilejul raidurilor efectuate de patrulele de securitate?”

„Ne instalasem pe **planetele troiene,** asteroizi din apropierea lui Jupiter. Construisem pe fiecare asteroid cîte o mică bază subterană, ecranată foarte bine. După ce încheiam cîte o afacere — indiferent de amploarea ei — părăseam baza în care locuiam atunci, stabilindu-ne noul sediu pe un alt asteroid, cît mai îndepărtat de fosta locuinţă. Apoi, mai existau şi cei doi spinandroizi strecuraţi printre androizii de întreţinere ai staţiilor-pilot ale trupelor de securitate. **Planetele troiene** se află destul de aproape de Pămînt şi zona centrală a sistemului nu prea e verificată în cursul raidurilor obişnuite, fiind destul de bine organizată, administrată şi supravegheată, iar de raidurile speciale eram informaţi de spinandroizi. Îi programasem pentru misiunea aceasta, deoarece aşa riscam mai puţin să fim detectaţi în cazul cînd ar fi fost descoperiţi.”

„Aveaţi deci paisprezece baze?”

„Da. Sper că nu vă îndoiţi de adevărul spuselor mele! N-am nici un interes să...”

„Lasă asta. Continuă.”

„Pe unul dintre asteroizi am descoperit un depozit cu **inductabisale**.”

„Precizează unde.”

„La două sute de metri nord-est de baza şase.”

„Bun. Şi?”

„În depozit am găsit microfilme cu instrucţiunile de folosire, dar mai mult din jumătate din textele, desenele şi programele de algoritmare erau cifrate.”

„N-aţi avut un specialist în criptografie?”

„Ba da, dar în cursul unui zbor a fost ucis de explozia unui regulator de presurizare.”

„Mai departe.”

„...Cît despre expulzarea definitivă din galaxie pentru că am folosit **inductabisalul**... De unde naiba să cunoaştem legislaţia de acum un secol? Dacă ştiam că legile care ne condamnă sînt încă în vigoare mai bine vă anunţam descoperirea maşinilor astea decît să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Nu sîntem tîmpiţi...”

„Dar avocatul vostru ce-a păzit? Doar n-a murit şi el...?”

„Cunoscătorul legilor? Parcă n-aţi şti că legislaţia sistemului se modifică la sfîrşitul fiecărui sfert de secol şi că legile de excepţie, numai ele, sînt păstrate doar în anexele speciale ale buletinelor oficiale editate, dealtfel, într-un tiraj minim şi scoase curînd din circulaţie... Devin astfel adevărate capcane judiciare pe care, bineînţeles, le puteţi folosi de minune...”

„Bine, bine. Cum de v-a venit ideea să utilizaţi Terra—4?”

„La primul interogatoriu v-am spus că vizitasem planeta cu mult înaintea sosirii primilor coloni. Eram conştienţi de valoarea agricolă a Terrei—4. Încă de pe atunci, specialistul nostru în economie realizase posibilitatea obţinerii unui profit apreciabil. Primul nostru contact cu planeta deja colonizată s-a făcut însă abia acum zece ani. Eram în pragul falimentului şi căutam înnebuniţi o sursă care să ne salveze. Am sondat terenul şi am găsit soluţia. Ştiţi cum e la începutul oricărei colonizări. Pînă se înfiinţează şi se stabilesc centrele de coordonare, oamenii visează la bogăţii fabuloase. Am găsit şase oraşe-colonii ai căror conducători s-au lăsat convinşi mai uşor să colaboreze cu noi... Cînd le-am explicat că nu sîntem afiliaţi marilor organizaţii, propunerile noastre pur şi simplu i-au entuziasmat. Se şi visau rentieri pe viaţă. La început totul a decurs normal, conform înţelegerii. Din recolta globală a fiecărei colonii, zece procente dispăreau în containerele navelor noastre. „Donaţia” se făcea în afara planetei, pe drumul înspre staţiile interplanetare de schimb comercial şi aprovizionare pentru coloni. Despre felul în care motivam dispariţia acestei părţi faţă de coloni

şi comisiile de verificare, v-am spus totul în declaraţia anterioară. Să repet?”

„Nu. Treci mai departe.”

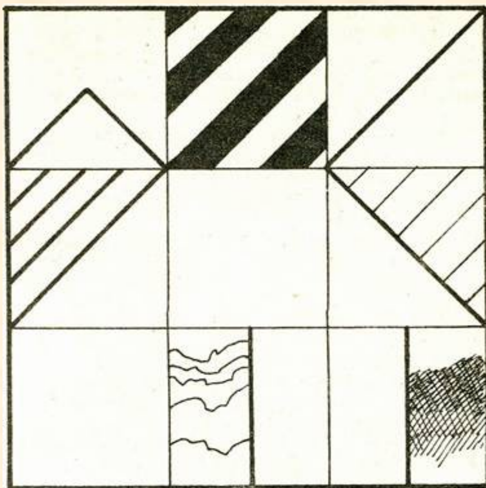
„Pe Alfa vindeam o parte din produsele brute. Cei de acolo le cumpărau ca mirodenii. Restul mărfii îl transformam în articole interzise. Cam treizeci la sută din solargenţii obţinuţi reprezenta cîştigul net al colaboratorilor noştri de pe Terra—4. Contactul prevedea cincizeci de procente, dar nu aveau cum să afle cifra exactă a vînzărilor. Numai că, de la o vreme, confraţii noştri agricultori începură să ridice pretenţii exagerate. Atunci am descoperit **inductabisalele**. Le consideram un dar divin....

În instrucţiuni, mai bine zis cît pricepusem din ele, se spunea că aparatele fuseseră astfel construite încît, dacă le programai corect, aveau puterea de a supune şi conduce o masă de oameni, determinînd-o să-ţi îndeplinească dorinţele ca şi cum ar fi fost propriile ei intenţii. Acţiunea **inductabisalului** nu putea fi detectată în nici un fel: nu se utilizau droguri sau gaze inhibatoare — nu reuşisem să găsim nici un rînd despre natura puterii armei — şi indivizii se comportau absolut normal, doar că deveneau o mulţime animată de un ţel comun — scopul programatorului, cel puţin aşa am crezut noi, neştiind că devenim de fapt instrumentele ambiţiilor creatorilor maşinilor, mai puternice decît intenţiile noastre. Vă daţi seama? Eram convinşi că pusesem mîna pe o sursă nesecată de solargenţi. Ne-am îmbătat criţă...

Am programat **inductabisalele** şi le-am plasat în colonii. Conduşi şi dominaţi de ele, agricultorii asigurau recolta normală, înlăturînd astfel orice suspiciuni din partea centrelor de coordonare, dar obţineam totodată un surplus, de care nu erau conştienţi. Cantitatea asta ne era destinată.”

„Ce s-a întîmplat cu conducătorii celor şase colonii?”

„Trebuiau să dispară. Erau singurii martori ai apariţiilor noastre pe Terra—4. Un timp ni s-a părut că trăim în rai. Apoi a urmat trezirea, groaznica trezire. Dar nu mai puteam da înapoi. Oricum, trebuie să recunoaşteţi că ne-aţi prins numai datorită întîmplării. Dacă dobitocul de Sar nu se încurca în fustele ţărăncii...”

„Cînd v-aţi dat seama că se întîmplă totuşi ceva...?”

Opresc caseta. Îl privesc pe Dazen.

— Într-adevăr, nu mai are rost să continuăm, aprobă el.

Mi-aprind o ţigară cu tutun adevărat. Am dreptul la zece ţigări pe zi, faţă de trei cît îngăduie regulamentul clinicii. Îi ofer una şi lui Dazen. Fumăm tăcuţi, ascultînd şoapta vîntului din susurul neîntrerupt care umple camera. Chipul profesorului pare o mască de lut. Îl admir pe omuleţul din faţa mea. Are o putere de concentrare rară. Se întoarce brusc spre mine:

— Crezi că-i vor expulza definitiv din galaxie? Trebuie să fie groaznic acolo, printre alte stele.

— Nu ştiu. Dar sînt vinovaţi. Puteau să ne prevină din timp.

— N-au fost decît nişte unelte inconştiente. **Inductabisalele** trebuiau distruse acum o sută de ani.

— Poţi trece peste atîţia coloni si soldaţi lichidaţi?

— Un destin s-a împlinit în timp aşteptînd cincizeci de traficanţi nenorociţi.

— Nu văd cum i-ai putea ajuta.

— Nu le iau apărarea, dar tu, într-un fel, poţi să te consideri fericit.

— Depinde, orice experienţă îţi dezvăluie imagini lăuntrice şi, uneori, nedorite.

— Iartă-mă.

— Nu exagera.

— Ţi-ai pregătit mărturia pentru proces? Eşti principalul martor. Depoziţia ta va înclina balanţa în favoarea alcătuirii expediţiei de căutare a **inductabisalelor** în întreg sistemul. E o treabă costisitoare. A! Se pare că unii dintre cei vinovaţi de păstrarea aparatelor sînt încă în viaţă şi, nu numai atît, au urmărit atenţi felul în care au fost utilizate.

— Şi crezi că povestea mea...?

— Va fi principala armă împotriva lor.

— Mi-am înregistrat depoziţia. O asculţi acum?

— Mai întîi comand un ceai pentru mine şi puţin katoveron...

— Aşa te vreau, doctore!

Dazen se concentrează şi, după cîteva minute, ogiva înaltă se deschide în perete, iar pe sub arcurile, ei pătrunde în cameră androidul de serviciu. În mîini ţine o tavă pe care se află o ceaşcă din porţelan fin, chinezesc, împodobită cu doi dragoni aurii, iar alături de ea, umplut pînă la jumătate cu lichid chihlimbariu, un pahar înalt, o cutie galbenă de sistcola şi trei cuburi de ananas.

Mă îndrept spre mnemonotes. întind mîna şi apăs pe clape. Din sfera roşie de coralin se aude o tuse spartă care-mi ascunde emoţia primelor cuvinte. Încep să povestesc. Glasul meu seamănă cu un croncănit. Amintirile mă înconjoară ca bătaia unor aripi întunecate.

*

*   *

Umărul drept mi-a amorţit într-o poziţie dureroasă. Aş vrea să mă plîng cuiva, dar Hanibal — un androgen al cărui unic părinte, tatăl, cred că fusese un dement care-şi teroriza soldaţii — ar considera lamentaţia mea o instigare şi, în calitate de comandant, mi-ar ţine un logos despre

tăria de suflet a unui subofiţer... Precis aş urla de furie. Fiecare dintre noi doreşte să se tînguie puţin: sînt convins de asta. Epuizarea noastră e aproape de limita maximă.

Trupurile noastre sfîşie o pală de vînt îngheţat. îmi înţepeneşte mîna stîngă pe patul de fibromet al laserului. Vineţii, degetele mi se mişcă aidoma unor lemne prost articulate. Strîng mîna pumn pînă cînd mi se albesc unghiile, o duc la gură şi suflu cu putere. Îmi muşc un deget. Nu simt nimic, apoi, deodată, mă săgetează o durere ascuţită. Aş vrea să-i strig lui Hanibal că nu sîntem simpli soldaţi, că facem parte dintr-un batalion ISI — Investigaţii Ştiinţifice Interplanetare —, dar tac fiindcă orice revoltă ar fi inutilă. Psihologi, biologi, sîntem obligaţi să executăm ordinele fără crîcnire. Mănuşile termoizolatoare îmi stau frumos împachetate într-unul din buzunarele ermetice ale raniţei. Ne călim! „Hanibal, eşti un idiot!”, mîrîi printre dinţi şi-mi ling o lacrimă sărată ajunsă pe colţul gurii. De trei zile mărşăluim în speranţa că expediţia noastră va da de unul dintre colonii Terrei—4, vreun agricultor. Mi-e sete şi Hanibal ne-a drămuit pîna şi raţia de apă. Nu înţeleg de ce se crispează în hotărîrea lui de a nu lua legătura cu baza sau centrele de coordonare. Ca să nu-l boicotăm alcătuind rapoarte personale către bază, ne-a confiscat pînă şi laringofoanele de emisie-recepţie. Părintele generaţiei sale îndrăgea pesemne genul ăsta de expediţii teribiliste. Mizează prea mult pe capacitatea lui de a acţiona rapid şi eficace într-o situaţie neaşteptată, deşi ştie prea bine că sînt în pluton destui care, de cînd am început marşul, au fost terorizaţi de o teamă ciudată, iscata fie de singurătatea care ne înconjoară, fie de o prezenţă ce pluteşte în jurul nostru, sau de amîndouă la un loc.

Burniţează fără încetare. Albul strălucitor al termocombinezoanelor de protecţie a devenit galben murdar. Întins sub giulgiul cenuşiu al norilor, trupul mort al oraşului abia se mai zăreşte. Terra—4, grînarul sistemului nostru planetar, bătrînul şi flămîndul sistem...

Unde au putut să dispară fără urmă colonii? De aproape doi ani centrele de coordonare anunţaseră ipoteticul

conflict dintre coloniile emisferei sudice şi toate patrulele trimise în oraşele suspecte nu reuşeau să raporteze decît descoperirea unor clădiri pustii. Iar noi, soldaţii faimosului batalion ISI, nu am reuşit, de o lună de zile de cînd colindăm locurile astea, decît să mărim numărul vechilor rapoarte. Mă gîndesc la ipoteza care se bucură şi de sprijinul lui Hanibal: Terra—4 supusă unei agresiuni dinafara sistemului. Oricum, mă simt mai liniştit ştiind că planeta a fost izolată de restul lumii... Ca psiholog, înţeleg natura spaimei care ne-a cuprins. Unii soldaţi din plutoanele companiei a şasea au început să dispară. Se zice că Hanibal e totuşi cel mai reuşit dintre androgenii care conduc plutoanele. A reuşit să mai păstreze în rîndurile noastre un anumit optimism. E adevărat că păleşte treptat, dar nimeni n-a schiţat şi nu va schiţa vreun gest de împotrivire. Dispariţia soldaţilor din celelalte plutoane se numeşte dezertare. Fiecare dezertare a fost precedată, pare-se, de discuţii violente şi crize de nervi semnalînd neliniştea paroxistică a bieţilor soldaţi. Ca un rezonator al gîndurilor mele, de undeva, din dreapta, o pasăre cîrîie prelung şi trece în zbor pe deasupra noastră bătînd din aripile ei mari şi negre. Vîntul se înfăşoară în jurul copacilor lăsînd în urmă nori ruginii ce se destramă repede. Cîteva frunze plutesc în întîmpinarea plutonului. Tremurăm. Mă străbate un fel de amstec de disperare, teamă şi tristeţe. Simt cum îmi piere vlaga, înecată de oboseala ce mă cotropeşte.

Hanibal ne-a promis că, dacă nu întîlnim astăzi colonii sau ipoteticii duşmani, cheamă navele celui mai apropiat centru de coordonare.

A existat într-adevăr vreo conflagraţie? Unde sînt urmele luptelor? Singurele arme de care ar fi putut dispune colonii ar fi fost servoinhibatoarele destinate animalelor sălbatice; nu ucid decît cu încărcătură dublă şi pentru asta e nevoie de dispozitive speciale. Nu s-a găsit totuşi vreun cadavru, nici urme de incinerare... Să se fi amestecat furnizorii clandestini de arme? Nu s-a semnalat prezenţa nici unuia... Să-şi fi schimbat furnizorii navele?

Mi-e sete şi picioarele îmi cîntăresc tone.

Drumul coteşte brusc. Sînt în coada plutonului. Pot să tai cotul prin pădure, ieşind aşa în faţa camarazilor mei. Ce-o să mai spumege Hanibal cînd m-o vedea. Fac un pas „greşit” şi, cu o grimasă de durere întipărită pe faţă, mă aplec apucîndu-mă de gleznă, ceilalţi îşi continuă drumul. Aştept puţin şi, din cîteva salturi, intru în pădure. Copacii mă întîmpină tăcuţi. Calc prudent, ca şi cum m-aş feri de ceva necunoscut şi primejdios. Din cînd în cînd ridic capul măsurînd înălţimea de la care mă măsoară arborii uriaşi.

Zăresc o potecă. Se pare că taie colţul ăsta de pădure pentru a ieşi în drumul principal, deci tocmai unde vreau să ajung. Ezit totuşi, dar numai pentru cîteva secunde. Urmez panglica maronie acoperită de frunze moarte pe care le împrăştii cu piciorul. Burniţa s-a transformat într-o revărsare furioasă. Pe ţeava neagră a laserului, stropii mari formează bule ce par umflături ale metalului negru. Mi-e frig. Îmi cuplez reţeaua termică a combinezonului şi, din buzunarul raniţei, scot din mers mănuşile termo-izolatoare. Cel puţin acum să-mi încălzesc mîinile. Strecurîndu-mi valuri de somn în vine, căldura mă moleşeşte.

Nu ştiu cît de mare e curbura drumului, dar pentru cîteva minute de odihnă merită să risc. Sînt sigur că am un mic avans faţă de pluton şi, după cum înaintează, nu-mi va fi greu să-l ajung din urmă. Mă aşez la rădăcina unui copac cu trunchiul gros. Zîmbesc imaginîndu-mi mutra lui Hanibal. Încerc să ghicesc cum mă va pedepsi, formulez un gînd vag despre vinovăţia mea şi pleoapele îmi cad plumbuite.

Mă trezesc cu gura uscată. Ce vis!... De unde au apărut imaginile astea? Cei din plutonul meu descărcau hălci de carne sîngerîndă, îngreunată de grăsime. După ce au terminat descărcatul, s-au repezit ca nişte fiare flă- mînde asupra hălcii pe care unul dintre ei o frigea la foc mic. Au scos cuţite lungi şi curbate. Au tăiat carnea în felii... Mestecau... În sala cu iz de cartofi stricaţi, de cameră mortuară — stranie, apariţia mirosului în vis — excitat de

aroma cărnii, a ţîşnit un şobolan. Soldaţii au izbucnit în hohote de rîs. Unul dintre ei a asmuţit un cîine roşu, costeliv. Şobolanul a chiţăit scurt şi s-a ridicat pe labele dinapoi, pregătindu-se de luptă.

Neînţelese imagini... Dintr-o dată, fără nici un motiv, încep să rîd. Întîi un chicotit subţire, după aceea un hohot strident se izbeşte de trunchiurile ude. Cîteva picături îmi cad pe ceafă, prelingîndu-se de-a lungul şirei spinării. Atingerea glacială a stropilor mă cutremură. În mine explodează, neaşteptat, cuvîntul **dezertor.** Dacă m-am pierdut de ceilalţi? Hanibal îmi devine drag. Alerg, alunec în noroiul moale. Îl înjur pe Hanibal pentru că m-a lipsit de laringofon şi continui să alerg de teamă să nu mă opresc, urlînd sau plîngînd. Ce se întîmplă cu mine?

*

*   *

Au trecut cinci zile de cînd rătăcesc prin pădure. Biovitaminele mi s-au terminat în primele zile. Mă întreb mereu de unde mi-o fi venit ideea tîmpită de a scurta drumul prin pădure. De ieri am început să caut rădăcini sau plante comestibile care să poată linişti arsurile chinuitoare ce-mi sfîşie stomacul gol. Nu mai sper în întîlnirea cu plutonul. Poate că din cauza foamei sau setei — setea e cumplită — încerc senzaţii stranii. Uneori mă comport de parcă aş fi nebun. Să fie de vină singurătatea asta, de început de lume? Nu ştiu... Am avut timp să meditez la presupusul război de pe planetă. Necesitatea unei explicaţii a dezertării mele a devenit obsedantă. Îmi place să cred că a fost un impuls exterior: am nevoie de un calmant pentru conştiinţă ca să nu mă învinuiesc... Şi dacă a fost totuşi un impuls venit din afara mea? Războiul? În manualele de psihologie istorică e definit ca o psihoză în masă prin care se legiferează crima, prezentînd-o drept necesară. Natura psihozei n-a putut fi înţeleasă niciodată decît sub aspect economic, deşi se pare că este infinit mai complexă. O definiţie lungă şi plictisitoare, cînd îţi pierzi

viaţa în cîteva fracţiuni de secundă. Bun, ăsta-i războiul nostru. Cine sînt ei şi ce înseamnă războiul lor?

Mi-e sete, am buzele crăpate şi stomacul chinuit de foame. Mă aplec şi smulg o plantă scundă, verde încă. Îi curăţ rădăcinile de ţărînă şi le gust atent. S-ar putea să mă otrăvesc. Mestec încet. Noroc că nu e o pădure tropicală. N-aş fi avut curajul să mă ating de vreo rădăcină. Am la mine doar antidoturi cu acţiune limitată. Întotdeauna am considerat drept aberaţii cursurile de supravieţuire. Credeam că un singur individ nu se mai poate adapta astăzi decît la medii cu un anumit grad de evoluţie. Mi-aduc aminte că Hanibal era considerat un expert în supravieţuire şi regret stupiditatea cu care i-am dispreţuit cursurile. Scuip repede bucata de rădăcină. Îmi stăpînesc cu greu convulsiile stomacului. Ploaia începe din nou, doborînd cu tirul stropilor grei frunzele care se mai agaţă de crengile negre.

*
* *

Adeseori, în drumul meu, am senzaţia că sînt călăuzit de o forţă necunoscută... Războiul... Umblu de opt zile pe un drum care pare nesfîrşit. Am fost condus pe el încă din clipa în care am trecut hotarul pădurii. Sînt convins.

Începînd de alaltăieri, însemn cu marcaje ce nu seamănă între ele fiecare al treizecilea copac în linie dreaptă. Marcajele le notez în agenda optică. Nu am reîntîlnit niciodată copacii însemnaţi, posibilitatea de a mă deplasa în cerc e deci exclusă. N-am la mine nici un instrument de orientare. Cînd au dispărut primii soldaţi, Hanibal ni le-a confiscat. Cine şi de ce mă călăuzeşte? Mă cuprinde o teamă nedefinită. Ieri am folosit inhibatorul reglîn- du-l la intensitate maximă şi am ucis o pasăre: prima fiinţă vie întîlnită printre copacii încremeniţi. Milă?! Prima bucată de carne, l-am smuls penele şi am rupt-o cu degetele. Carnea crudă, mustind de sînge, a avut un gust neaşteptat de bun. Cam aţoasă, totuşi... Rememorarea scenei mă umple

de greaţa şi silă pentru homocosmicus pe care-l întruchipez. Carne, oase şi sînge. Cît va ţine sila? Stomacul mi-e gol din nou. S-a făcut frig; sînt un om civilizat cu epiderma sensibilă, dar noroc că bateriile combinezonului mai funcţionează. Fără protezele tehnicii n-aş rezista selecţiei naturale. Sălbăticia asta mă îngrozeşte mai ales prin tăcerea ei, cu toate că trezeşte în mine instincte de mult, de foarte mult timp uitate. Practic, nu le-am cunoscut nicicînd, deşi le-am purtat în mine, le-am moştenit de mii, sute de mii de ani.

Am început să urăsc trunchiurile cu scoarţa zbîrcită de gheara timpului. Liniştea pădurii îmi umple sufletul de spaimă.

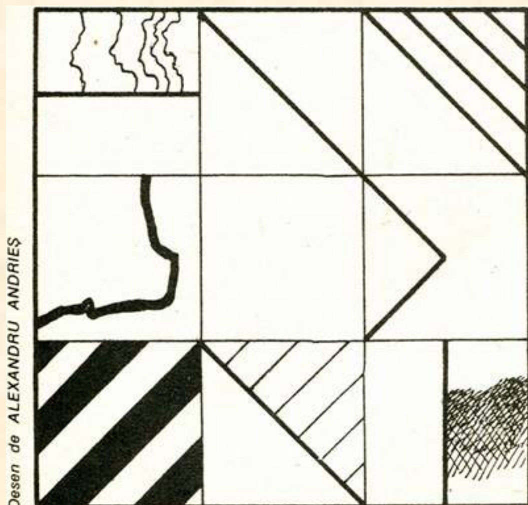
Mă opresc ca un cîine în aret. Cu lungile sale urechi, un ghem mic şi cenuşiu iscodeşte şoapta susurată a vîntului abia simţit. Mă concentrez căznindu-mă să-mi stăpînesc tremurul mîinii care ţine inhibatorul. Un şuierat sec spintecă aerul. Animalul ţîşneşte într-o parte, făcînd un salt mortal. Nereuşit. Bucuria stomacului flămînd nu are margini. Fug înspre ghemul cenuşiu. Îl înşfac şi-l izbesc cu toată puterea de un trunchi. Cu fiecare izbitură clopotele groazei îşi amplifică dangătele. Muşchii faciali îmi sînt cu-prinşi de spasme. Rînjesc. Alerg în salturi dezordonate.. Mă opresc într-un tîrziu, lac de sudoare. Încătuşate de liane de sînge închegat, degetele mîinii drepte îmi sînt încleştate de trupul nevolnic al prăzii. Tăcerea mă închide într-o nevăzută cutie. Scot pumnalul şi încep să jupoi animalul ucis. Mă gîndesc la noua mea crimă şi o găsesc fi-rească. Sînt un adevărat soldat. Va trebui să aprind un foc ca să frig carnea.

*

*   *

Am găsit un izvor. Mi-am potolit setea şi am umplut buteliile de rezervă. Bateriile combinezonului nu vor mai rezista, totuşi, mult timp. Folosite în regim normal, ţin cam o lună. În aceeaşi situaţie mă aflu şi cu muniţia inhibato-

rului. Cu laserul nu ştiu dacă voi reuşi să ucid vînatul fără a-l dezintegra şi vreau să păstrez microinhibatorul pentru situaţii de excepţie: oameni. Ar trebui să mă îngrijoreze viitorul meu in această lume dar, deocamdată, plutesc. Destul de confuz, există în mine sentimentul apropierii de **ţintă.** Însă teama de a descoperi că sînt robul unui personaj sinistru mă poartă pe tărîmurile disperării. Vecină cu schizofrenia şi paradoxală, o stare de nepăsare totală îmi adoarme totuşi din cînd în cînd gîndurile.

Desen de ALEXANDRU ANDRIEŞ

Tresar amăgit de o nouă ipoteză care mi-ar putea da o explicaţie: pădurea a fost infestată cu unul dintre drogurile de mare amplitudine, despre care s-a făcut atîta vîlvă în rapoartele consiliului de securitate al sistemului şi care provoacă, pare-se, aceleaşi senzaţii ciudate, contradictorii... Nu ştiu cum m-ar puta ajuta teoria asta, chiar dacă ar fi reală. Sînt clipe cînd doresc cu ardoare întîlnirea cu fiinţa sau forţa ce mă terorizează... Teroare, obsesii maladive? Simt totuşi că se apropie ceasul confruntării. Vrînd parcă să-mi confirme presimţirile, vremea s-a schimbat. Pînă acum cîteva zile toamna părea pe sfîrşite, soarele încălzind din ce în ce mai rar cerul vînăt. Acum astrul se ridică din propria-i cenuşă. Pe la amiază căldura m-a făcut să-mi deschei combinezonul la gît. Cu fiecare metru parcurs frunzişul copacilor pare mai verde, mai viu. Rupînd continuitatea mohorîtă a cenuşii ce-l acoperise, cerul a început să fluture flamuri de azur zdrenţuit. Prin pădure răzbat temătoare, se strecoară zgomote înfundate, dar vii. Însă ce poate auzi şi simţi un intrus? În faţa mea, la vreo sută de metri, un luminiş. E primul pe care-l întîlnesc de cînd rătăcesc. Devin prudent.

Păşesc cu grijă să nu calc pe crăci uscate, mă ascund după trunchiurile negre. Cînd ajung la aproape cinzeci de metri de tufele înalte, îmi pregătesc laserul, mă culc şi încep să mă tîrăsc. Zgomotul trupului meu pe covorul frunzelor uscate „nu trebuie să-l depăşească pe al şarpelui ce-şi unduie corpul, gata să atace, gata să se apere!” Urmez sfatul lui Hanibal şi ajung pe nesimţite în spatele tufelor dese. Printre crengile încîlcite, privesc tipsia verde ornată la întîmplare cu flori galbene şi albe. Marginea poienii nu se vede şi bănuiesc existenţa unei văi. După ce m-am convins că nici o prezenţă nu mă ameninţă, mă tîrăsc mai departe căutînd să mă ascund cît mai bine în iarba înaltă. Sondez marginile poienii cu palpatorul de la centură, ecoul ultrasunetelor îmi atenuează neliniştea. Mă ridic încet, tremurînd din cauza încordării. Rămîn uluit. Văd în vale...

...Văd ţesătura de sfere individuale, de magnetostrăzi tubulare, conurile imense ale administraţiei, prismele suspendate ale supermagazinelor... Un oraş. O colonie. Un oraş pustiu? Zvîcnesc într-un salt pe care nu-l termin. Încheieturile genunchilor mi se înmoaie. O umbră a fulgerat printr-un tub violaceu. Coloni?! Iluzie sau întîlnirea obsedantă? Bucurie sau teamă?

Contemplu oraşul. Cred că mă aflu în apropierea zonei controlată direct de centrele de coordonare ale planetei, altfel oraşul ar fi fost părăsit, conform rapoartelor care descriau starea coloniilor sudice, rapoarte confirmate dealtfel şi de cercetările batalionului nostru. Deci, regăsirea mult visată a semenilor, a oamenilor necontaminaţi de straniul flagel şi, totuşi, ezit să cobor... Sălăşluieşte în sufletul meu o îndoială care-mi întunecă bucuria. Trebuie să fac ceva, să mă decid. Cu paşi înceţi şi nesiguri mă întorc în pădure. Asamblez perforatorul manual şi sap o groapă, nu prea adîncă, la rădăcina unui copac gros. Însemn scoarţa aspră cu blazonul batalionului nostru, o acvilă cu minuscul cap de porumbel. Gravarea blazonului îmi ia ceva timp. Apoi bag întreg echipamentul într-un sac ermetic şi il îngrop, păstrînd doar pumnalul, de mînerul căruia anexez microinhibatorul destinat misiunilor

din care, uneori, nu te mai întorci. Dîrdîind, îmi pun hainele oricărui agricultor de pe Terra—4, cămaşa roşie termoizolantă, salopeta mimetică, ecobluza şi cizmele autopropulsoare. Fiecare soldat ISI are în raniţă asemenea efecte, prevăzute pentru situaţii speciale. Ascund pumnalul într-unul dintre buzunarele interioare ale salopetei şi pornesc la drum. O nouă peregrinare zbuciumată şi amară? Îmi asudă palmele. Orbesc pentru cîteva fracţiuni, de secundă: am privit talerul aurit al zilei. Întorc capul şi zăresc imensele coame verzi-gălbui ale copacilor; pipăi mînerul pumnalului, căutînd să-mi înfrîng teama cu răceala armei. Încerc să mă calmez prin oxi- prana şi respir adînc, în etape, dar nu mă pot concentra şi nu reuşesc decît să-mi liniştesc puţin pulsul. De ce m-am deghizat? De cine mi-e teamă? Sosirea noastră a fost anunţată tuturor coloniilor. Voi căuta un centru de coordonare. Trebuie să se afle unul pe aproape...

M-am plimbat îndelung pe străzile oraşului. Ce sentiment reconfortant... Panica, neliniştea din mijlocul pădurii sălbatice, singurătatea şi teama animalică inoculate de tăcerea ameninţătoare a copacilor, înlocuite de siguranţa trufaşă a geometriei precise a clădirilor, de pacea strecurată-n suflet de reclame, de lumina ce coboară asupra mea din cer, nestingherită acum de frunzişul îngălbenit...

N-am întîlnit încă nici un colon. Poate că sînt cu toţii pe cîmpuri, strîng recolta. Cam neobişnuită abnegaţia asta, sau m-am înşelat... Războiul? Nu, mă aflu printre ei, oamenii. Cînd şi cînd, prin tuburile ce se întretaie deasupra capului meu am zărit străfulgerările unor sfere individuale, ori sferele nu circulă niciodată singure.

Aştept acum în anticamera centrului de repartizare al locurilor de muncă. Un semnal sonor îmi va anunţa intrarea liberă la funcţionarul de serviciu. Actele de identitate şi fişa de angajare le-am introdus în circuitul de control al calculatorului. Mă numesc Lem Aldan şi vin din colonia a cincea a emisferei nordice, Mana. Motivul părăsirii coloniei? Neînţelegeri de natură familială, o

uşoară nevroză şi recomandarea medicului să schimb mediul social. Fişa de angajare am completat-o conform unuia dintre programele de spionaj pe care am fost obligaţi să le memorăm. Cît despre actele de identitate, nu-mi fac griji: sînt lucrate perfect de specialiştii batalionului. Sec şi ascuţit semnalul sonor mă anunţă că pot să intru. În camera cu pereţii albi — un alb sterilizat ca de spital — în spatele unui birou mic, elegant, un bărbat înalt şi subţire îmi zîmbeşte îngheţat:

— Bună ziua. Aldan Lem?

— Da.

— Actele sînt în regulă. Veţi lucra la ferma V—514.

— Şi locuinţa?

— E de competenţa conducerii fermei.

— Centrul de coordonare îl anunţ eu sau dumneavoastră?

— Noi. Poftiţi actele de identitate.

— Ştiţi, eu sînt nou...

— Informaţiile necesare le veţi primi de la conducerea fermei. Bună ziua.

Corect, răspicat, laconic, tipul de funcţionar neschimbat de secole. Încleştez fălcile. Nu-mi rămîne decît să mă duc la fermă. Acolo, poate voi afla mai multe. Trebuie neapărat să stabilesc contactul cu centrul de coordonare al coloniei.

*

*   *

Comand magnetocapsulei „Ferma V—514”, şi mă întind în fotoliul moale. Sînt obosit şi aţipesc imediat. Şocul uşor al frînării mă trezeşte. Cobor. Sînt puţin emoţionat. Nu, mai degrabă neliniştit, deşi n-am nici un motiv de îngrijorare. Mă gîndesc la forţa care m-a condus prin pădure. Credeam că prezenţa ei o să se manifeste şi aici, dar nu simt nimic, mă comport normal... Asta să fie cauza neliniştii mele? În faţa mea se întind lanuri înalte de porumb copt. La vreo două sute de metri, în dreapta, mică şi cochetă, cu ziduri negre şi oranj, se află ferma. Ea

trebuie să fie, căci nici o altă construcţie nu se zăreşte în preajmă. Scutur din cap încercînd să-mi alung gîndurile negre şi mă îndrept spre noul meu loc de muncă.

Înainte de a intra în curtea imensă, trec pe lîngă un indicator pe care scrie „V—514”. Am avut dreptate. în curte, păianjeni gigantici cu picioarele strînse sub ei, aliniaţi perfect, zac la umbra unor copaci stufoşi; după prezenţa plugurilor, grapelor, bănuiesc că sînt nişte combine agricole sofisticate. A, da. Mi-am adus aminte. Ne-au fost prezentate în filmele centrului de documentare al batalionului. Se numesc romeclagroane. Lîngă ele, un grup de agricultori. Am ocazia să-mi cunosc tovarăşii de muncă şi să întreb unde sînt birourile conducerii.

— Bună ziua, lansez, încercînd să dau cuvintelor un ton vesel.

Îşi întrerup discuţia şi se întorc spre mine. Paloarea spectrală a feţelor, pe care am observat-o şi la funcţionarul de la centrul de repartizare, mă cam indispune. Par să fie stigmatizaţi de tuberculoză... În sfîrşit, poate că exagerez.

Unul mic şi gras se decide să-mi răspundă:

— Bună.

Are aerul unui copil surprins făcînd cine ştie ce boacănă.

— Vin din colonia cinci, emisfera nordică. îi zice Mana. O să lucrez cu voi.

Întind mîna:

— Lem. Aldan Lem.

Îmi privesc mîna ca pe un laser gata să ucidă.

Un tip înalt, robust şi chel îmi întinse o mînă cît o lopată. Fac un pas şi i-o strîng cu putere, îmi scutură moale braţul:

— Gaba, îi răsună vocea subţire, ca de eunuc.

Prind puţin curaj şi ceilalţi. Se prezintă fiecare, cu acelaşi glas stins, obosit.

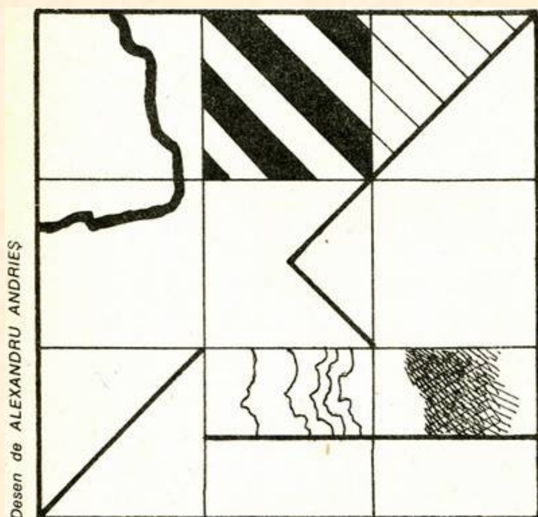
— Puteţi să-mi spuneţi unde sînt birourile?

Înviorați brusc, se reped cu toţii să-mi explice. E clar că vor să scape cît mai repede de mine, dar n-am ce face. Îi părăsesc contrariat.

Simt cum mă cuprinde furia. Nu pot să sufăr genul ăsta de bărbaţi.

*
*   *

Intru într-o cameră spaţioasă, cu pereţii mov înţesaţi de ecrane. Pare a fi mai degrabă un dispecerat decît un birou.

— Bună ziua, mă întîmpină destul de amabil femeia din dosul pupitrului-birou aşezat în stînga uşii. Aldan Lem, nu?

Observ chipul meu pe unul dintre ecrane.

— Da.

— Bine aţi venit. Sînteţi repartizat în echipa lui Iordan.

Îmi indică ecranul de lîngă ea. Văd un roşcovan bărbos care cercetează atent un ştiulete.

— Am înţeles.

— Veţi fi plătit conform legilor în vigoare. Mîine la ora şase începeţi lucrul. Ştiţi să conduceţi un romeclagron?

Nu ştiu, dar îmi spun că o să mă descurc:

— Da.

— Veţi avea în subordine un ciber.

Îmi arată un alt ecran. Caut să-mi întipăresc în mjnte portretul ciberului. E foarte uman.

— Îl cheamă Olden şi are indicativul KV—6—514. Veţi locui într-un microapartament din zona cinsprezece, numărul 14—26. Bună ziua.

Părăsesc biroul, aproape stupefiat. Mi s-a părut sau, într-adevăr, mi s-au dat ordine? Mă întreb dacă n-am stat cumva de vorbă cu o androidă... Primul contact cu semenii mei... Privesc cerul însîngerat de apusul astrului incandescent. E prea cald. Îmi deschei cămaşa la gît. Mi-e foame

şi somn. Am nevoie de odihnă ca să pot încropi un plan de acţiune. Habar n-am, însă, ce-ar trebui să fac.

*
*   *

Au trecut trei zile. E seară. Intru într-un bar şi mă aşez la o masă din colţul cel mai îndepărtat ai încăperii. Privesc în jur. Nu sînt singur. La celelalte mese se mai află trei bărbaţi şi două femei, una de vîrstă potrivită, cealaltă tînără, cu forme suple şi prelungi. Studiez lista de băuturi, atît cît se poate studia o listă de băuturi. Pe ecranul mic al dispozitivului de comandă cifrele preţurilor pulsează în lumini vii. Nu am prea mulţi solargenţi la mine şi katoveronul nu-i trecut printre sofisticatele specialităţi locale. Aleg ceva ieftin din care am mai gustat şi mi-a plăcut, gremon. Formez codul pe claviatura de lîngă ecran. Aştept cîteva minute, apare apoi o ciberă, destul de reuşită şi aproape goală, care mi-aduce o sticlă plină cu lichidul violaceu. Mirat, vreau s-o întreb de ce mi-a adus o sticlă întreagă, dar chelnăriţa mi-o ia înainte şi glasul ei cristalin îmi explică:

— N-aţi fost decis cînd aţi făcut comanda.

Mă nelinişteşte faptul că cibera mi-a citit gîndurile. Nu, n-am de ce să fiu supravegheat — de cine? — şi adopt imediat ideea unui circuit telepatic pentru deservirea optimă a clienţilor. Sorb încet gremonul din cupa aromată cu siren. Băutura nu e prea tare, dar provoacă o nevoie puternică de conversaţie. Îmi ridic privirile de la cupa albastră, îndreptîndu-le spre feţele oamenilor aşezaţi în jurul calotelor sferice răsturnate. Efectul gremonului a ajuns de nestăvilit. Cu cine să încerc? Doi dintre bărbaţi discută cu voce scăzută, privindu-şi paharele înalte. Abia îşi mişcă buzele, în rest par încremeniţi în ovoidele scobite pe care le umplu cu trupurile lor. Par nişte animale surprinse de moarte în oul originar căruia au reuşit să-i spargă coaja într-o ultimă şi disperată zbatere. La cealaltă masă, bărbatul pare cuprins de o admiraţie negrăită pentru femeia din faţa lui şi o aţinteşte cu ochi de peşte mort. Tînăra îşi aprinde o ţigară şi cercetează un spaţiu

gol. N-a rămas decît o femeie. Dorinţa de a vorbi cuiva devine exasperantă.

Mă ridic şi mă apropii de masa ei, luîndu-mi cupa cu gremon.

— Permiteţi?

Întrebarea e stupidă cînd sînt atîtea calote libere în jur, dar aştept, curios, cercetîndu-i trăsăturile. Îmi face cu mîna un semn plictisit. E poate o profesionistă. Pare totuşi prea la locul ei şi sobru îmbrăcată pentru aşa ceva.

— Lem, Lem e numele meu.

Încerc senzaţia jenantă că am vorbit cu mine însumi. E negricioasă, tunsă scurt, cu ochii căprui, nasul puţin prea mare, buzele subţiri, frumos arcuite deasupra bărbiei pătrate. Îi privesc pometţii înalţi, marcaţi de obişnuita paloare cadaverică, ochii rotunzi şi mari pe ovalul prelung al feţei şi-aş vrea să descopăr în ei o urmă de viaţă. Vreau să-mi răspundă. Gremonul nu a fost decît picătura care a făcut să se reverse paharul. Mă simt un străin nedorit în colonia asta. Ciudat însă e faptul că oamenii nu par a-mi fi ostili... Mai degrabă sînt înfiorător de indiferenţi...

Deschid gura şi timp de cîteva fracţiuni de secundă am impresia că buzele mi se mişcă aiurea, înainte ca sunetele să ţîşnească din gîtlej. Tresar cînd mă aud vorbind:

— Dacă te deranjez, spune-mi, te rog! Sînt nou venit pe meleagurile astea...

Femeia îşi roteşte ochii de piatră şi spune doar că o cheamă Criv. Are vocea aspră, lipsită de orice căldură. Dacă va continua aşa o să-mi pierd cumpătul. În urechi îmi răsună încă glasul ei ca o emisie de unde modulată în cuvinte... Ciberul de la fermă mi-e mult mai apropiat şi asta mă înspăimîntă. Mă scol, mă duc pînă la masa mea şi revin cu sticla de gremon. Îi umplu cupa neagră. Pare nedumerită.

— Bea! o îndemn.

Atinge cupa cu degetele. Îmi sugerează un ritual... Adineauri parcă n-ar fi răspuns ea. De fapt, fenomenul e general: ori îţi vorbesc laconic, răspicat ca nişte maşini, ori par ventriloci sau simple difuzoare... Poate că, totuşi, mi se

pare... Criv ezită, ridică apoi cupa şi o duce lent la buze. Înghite rar. Sper ca băutura s-o facă să vorbească normal. Cuvintele mi se adună în gîtlej, se înghesuie nerăbdătoare, sufocîndu-mă. Înţeleg că nu mai trebuie să beau gremon, însă înalţ cupa, o apropii de buze şi mă prefac că înghit.

— Lucrez la ferma V—514, cea din marginea de vest a coloniei. Parcă te-am mai văzut...

Mă simt în pielea unui idiot aruncînd cuvinte idioate. Criv îşi îndreaptă spre mine pupilele minerale:

— Ce vrei?

E la fel ca ceilalţi, ca toţi colonii, bărbaţi, femei, copii. Nişte morţi care se mişcă şi vorbesc. De cînd am pătruns în oraş m-am simţit prins într-un joc grotesc de-a oamenii în viaţă, contaminat de ciudata neputinţă de a acţiona conform propriei mele raţiuni, inertă dar încă vie... Visez să iau legătura cu batalionul ori cu centrele de coordonare, şi totul rămîne la stadiul de intenţie. Există ceva de a cărui realitate sînt conştient, ceva ce urăsc cu toată fiinţa: tentativele de a trăi prin propriile mele fapte sînt mereu anihilate. Mă tem de ceea ce vrea să facă din mine, de imaginea lui pe care n-o cunosc încă, dar pe care o simt înfiorătoare. Şi, incredibil, pe undeva, renunţarea asta silnică îmi face plăcere; atunci mi se pare că mă aflu aici de cînd mă ştiu, iar toată lumea asta de morţi capătă o putere de atracţie irezistibilă.

— Ferma V—514! izbucnesc, spărgînd tăcerea.

Criv tresare şi îşi mişcă buzele:

— Cum...? Lem...

Încremenesc. În colonie încă nu mi-am auzit numele pronunţat în felul ăsta:

— Mulţumesc, mă trezesc spunîndu-i emoţionat.

— Pe cine?

Pare în transă. O apuc strîns de braţ:

— Răspunde! Ce se întîmplă?

Îmi mîngîie tandru mîna care i-a încleştat braţul. Mă trec fiori. Îmi şopteşte:

— Ce flacără! Mă arde dorul...

Se ridică brusc. Îşi goleşte cupa.

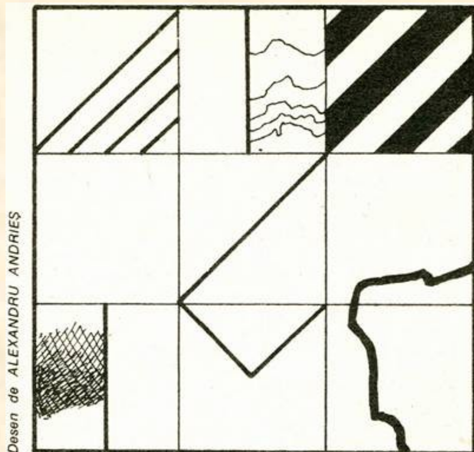
— Criv, unde stai?

Tace.

— Criv, îl simt.

— Zona trei, numărul 12—7.

Sprijinindu-şi bărbia în piept, pleacă tăcută şi umilă. O urmăresc cu privirea. Am s-o caut. Tresar: mersul ei de oarbă pipăind cu piciorul cărarea îmi aminteşte de... Nu, nu poate fi adevărat. Experienţele acelea... Apuc sticla de gremon şi o izbesc de podea. Nu se sparge. Se rostogoleşte sub masa celor doi bărbaţi. Mă uit crunt în jur aşteptînd un gest de iritare, dar nimeni nu mă bagă în seamă. Nici măcar o privire dispreţuitoare. Ei între ei ce-şi spun oare? La fel vorbesc? Sînt izolat?

Şarpe albastru, gremonul se prelinge încă pe podea. Încerc altceva. Mă scol şi plec fără să-mi las sol-argenţii în caseta încasatoare. La ieşire mă întîmpină chelnăriţa — mult mai umana ciberă. În timp ce-i admir sînii mari, îmi susură amabilă că datoria va fi oprită din suma săptămînală pe care o primesc de la fermă. Cu un rînjet schimonosit aprob procedura şi o ciupesc. Rîde. Reacţie excelent programată. Plec, gîndindu-mă la dragostea cu o femeie cibernetică.

*

*   *

Au mai trecut cîteva zile. Toamna s-a prelungit nefiresc de mult. Cred că nu un stabilizator de climă cu rază de acţiune destul de mare. „Maladia” care mă stăpîneşte n-a evoluat, nici nu a regresat. Sînt la fel de neputincios ca şi pînă acum. Pe cînd lucram la amenajarea cîtorva fîşii de pămînt proaspăt despădurite, am făcut două încercări de

evadare. Reuşeam să parcurg cîteva sute de metri, după aceea mă izbeam de o barieră... psihică. Mă întorceam pe călcîie şi admiram oraşul, iar în sufletul meu se strecura, inevitabilă, teama atavică de a părăsi locurile cunoscute, dublată de nostalgia după sfera în care locuiesc. Aveam nevoie — sînt sigur de asta — de un simplu pas pentru a trece hotarul neputinţei, limita capcanei. Nu reuşeam să-l fac. Mă răsuceam cu gesturi de automat şi mă înapoiam în oraş. Luam o magnetocapsulă şi acceleram la maximum, zburînd prin tubulatura suspendată. Odată ajuns în oraş, încercam un imens sentiment de uşurare. Timp îndelungat mă plimbam la întîmplare pe străzi, prin parcuri, mă opream în vreun bar, pur şi simplu îmbătat de fericire: Eram din nou rob.

Am început să mă simt obosit, mult prea obosit pentru a mai lupta, dacă tot ce făcusem se poate numi luptă. Întreaga mea existenţă aici pluteşte sub semnul lui „dacă”. Voi aştepta finalul. Trebuie să existe unul.

*

* *

Porumbul înalt foşneşte în jurul meu legănîndu-şi valurile galbene. Mă strigă şeful de echipă. Cobor din cabina romeclagronului. Îi răspund cu un urlet scurt şi neclar. Încerc o satisfacţie idioată purtîndu-mă ca o brută. E o răzbunare inutilă şi infantilă, ştiu prea bine că aşa ceva nu-i provoacă şi nu-i jigneşte. De fapt, nici ei nu sînt decît nişte sclavi nenorociţi, supuşi ca şi mine unui stăpîn absurd, nemilos şi invizibil. Nu cunosc partea lor de vină, dar presupun că, într-un fel, sînt răspunzători de prizonieratul meu. Şeful de echipă se apropie.

— Hei, Lem. Priveşte.

Îmi arată miriştea rămasă în urma romeclagronului.

— Ce-are?! Ce nu-ţi convine? mă răstesc.

— Lem, îmi explică imperturbabil, trebuia să cuplezi şi sistemul de însămînţare.

— Am uitat. Iartă-mă!

— Lem, după ce termini recoltarea, însămînţezi parcela, mă roagă el pe un ton căruia nu i se poate reproşa nimic.

Oare ce dracu-i poate răni pe oamenii ăştia? Îmi zîmbeşte larg şi buzele i se întind pe faţa lătăreaţă şi lividă, printre firele de păr roşcat, ca nişte urme umede pe-o hîrtie uscata.

— Iordan, Iordan! îl chem viclean, zîmbindu-i la rîndul meu.

— ...?

— Ce zici, mă inviţi diseară la cină? Te rog!

Iordan îşi îndreaptă trupul uriaş şi, privindu-şi ecobluza albastră, îmi răspunde nehotărît, speriat:

— Lem, unul dintre băieţi...

Nu-l las să termine:

— Bine, îţi mulţumesc. Am înţeles.

Face un semn vag cu mîna lui mare, vrînd parcă să-mi spună: „Mă bucur că m-ai înţeles. Vezi, ce pot să fac? Doar nu sînt eu de vină că unul dintre băieţi mi s-a îmbolnăvit. Iartă-mă, dar...”

Continui cu sadism:

— Pe la şapte sînt la tine. Nevastă-ta găteşte excelent, nu? Preţ de o clipă, Iordan rămîne descumpănit de afirmaţia mea — precis, aşa a considerat întrebarea — în legătură cu nevastă-sa. Apoi îşi leagănă în sus şi-n jos capul pătrat, ridică a neputinţă umerii masivi şi se îndepărtează cu salturi prelungi, propulsat de cizmele butucănoase. Nu-mi place saltul mecanic şi încă nu mi-am cuplat vreodată propulsorul cizmelor. În curînd Iordan se vede doar ca un trunchi albăstrui care pluteşte, săltînd la intervale rare de un jet scurt şi gălbui izbucnind de îndată ce tălpile îi ating pămîntul negru, rînduit în brazde largi. Pantalonii salopetei mimetice îi fac aproape invizibile picioarele. Nu mă voi duce la el. O să plece de acasă cu toată familia, decuplînd şi creierul sferei, pentru a fi sigur că nu voi afla unde s-a dus, dacă încerc să-l caut. Chiar în relaţiile dintre ei, colonii par nişte animale stresate. Pentru mine, intimitatea acestor fiinţe a rămas o taină. Sînt constrîns să trăiesc între vietăţi cvasiumane. Comunicarea

dintre ele se reduce la un limbaj exprimînd strictul necesar. Se ocolesc prudenţi sau nepăsători — nu ştiu — cert e că atunci cînd par a avea momente de sociabilitate nu vezi împreună mai mult de trei-patru indivizi, iar discuţia dintre ei se poartă cu voce scăzută. Nu auzi decît un murmur continuu ca un bîzîit metalic. Am încercat să intru în vorbă nepoftit, însă de fiecare dată colonii se despărţeau cu privirile plecate, îndepărtîndu-se unul de celălalt fără a manifesta nervozitate faţă de impertinenţa mea. Se reîntîlneau apoi, întîmplător parcă, reluîndu-şi liniştiţi conversaţia, mai bine spus, bîzîitul. Nu înţeleg de ce sînt izolat. Nu miros ca ei sau n-am atins încă stadiul de vietate speriată?

Urc înapoi în cabina romeclagronului, şi-mi chem ciberul. Pe ecranul minuscul al videofonului, Olden îmi zîmbeşte cu toată faţa lui smeadă, metalică:

— Care sînt ordinele?, şi dinţii sidefii îi lucesc reflectînd lumina roşiatică ce-i pîlpîie în fundul gurii.

— Olden, lasă naibii rabla aia şi vino să mă înlocuieşti. M-am cam săturat!

Olden ezită un moment, apoi îmi răspunde sentenţios:

— Şefule, conform regulamentului în vigoare, capitolul cinci, paragraful şapte, n-am voie să te înlocuiesc pentru motive neîntemeiate.

— Olden, răcnesc, îţi fac un raport de-ai să ajungi la deşeuri!

Vocea ciberului răsună liniştită:

— Dacă execut un ordin contrar regulamentului, circuitul motric mi se întrerupe, oricum, automat. După anchetă tot la deşeuri ajung.

Are dreptate, îi cunosc prea bine regulamentul, dar îmi place să mă joc cu el ca şi cum ar fi un semen de-al meu. Dealtfel, încadrîndu-mă în limitele admise legal, l-am şi programat pentru un limbaj neprotocolar în discuţiile cu mine. Mai uit de coloni.

— Bine, Olden. Atunci, uite, azi dimineaţă n-am mîncat nimic şi mi-e o foame cumplită. Fără combustibil nu pot să lucrez, e logic. O stare de înfometare prelungită îmi poate

afecta funcţionalitatea, aşa că n-ai încotro... Unde mai pui că trebuie să mă prezint şi la controlul virotic.

Olden reacţionează prompt:

— S-a făcut!

Închid videofonul şi mă tolănesc în fotoliu. Sar în picioare, gata să mă izbesc cu fruntea de plafonul cabinei. Cum de nu mi-am amintit! Memoria ciberilor! De ei nu au de ce să se ferească decît în caz de omucidere sau sinucidere. Cum am putut să uit aşa ceva?!... Surîd. Tot mai surescitat, îl aştept pe Olden. Îl zăresc intrînd pe mirişte. În cîteva secunde e lîngă romeclagron. Urcă şi se aşează pe fotoliul auxiliar:

— Poţi pleca. Poftă bună.

Încep, căutînd o introducere cît mai bună:

— Cîteva minute în plus sau în minus nu mai contează. Cred totuşi că pot rezista încă două ore, pînă se termină programul. Am impresia că te-am chemat degeaba.

Lumina fosforescentă a ochilor lui Olden îşi sporeşte brusc intensitatea. Fiecare ciber are cîte un circuit de mîndrie profesională.

— Şefule, sper că nu vrei să mă trimiţi înapoi. Am venit la ordinul tău, formulat conform legilor de gradul unu. Anularea lui presupune incapacitatea mea motrică şi raţională. La următoarea verificare voi fi trimis la lotul de ciberi casnici.

Tac, lăsînd să crească voltajul în circuitele lui psihice. Cînd îi răspund, par uşor nehotărît şi-mi lungesc intenţionat cuvintele:

— Oldeen, nuu, nu e vorba de aşa ceva... Fii liniştit. Aş vrea doar să mai stăm puţin de... la taclale, săă discutăm.

Păcat că nu poate răsufla uşurat. Luminozitatea ochilor îi redevine normală.

— Mulţumesc. Putem discuta, dar nu prea mult timp, pentru că parcela trebuie însămînţată, iar romeclagronul, chiar la acceleraţie maximă, nu o termină în două ore.

— Olden, cum sînt eu faţă de ceilalţi?

— Nu înţeleg.

— Mă refer la comportament.

— Sînt obligat să răspund?

— Da, dar asta nu implică nici o consecinţă negativă.

Nu trebuie să-i forţez emotivitatea. S-ar putea să se blocheze.

— Un dereglat.

Răspunsul mă amuţeşte. Un dereglat? În lumea lui Olden, un ciber care nu funcţionează normal e dereglat. În lumea colonilor, foştii stăpîni ai lui Olden, un anormal...

— Explică-mi cît mai amănunţit. E un ordin!

— Stări de irascibilitate nejustificată, comenzi iraţionale, productivitate minimă.

— Ajunge.

Un verdict tehnic pentru o stare umană. Îi aparţine oare în întregime lui Olden?

— Care crezi că ar putea fi cauza?

— Emotivitate de tip primitiv.

— Ai mai întîlnit cazuri asemănătoare?

Sper să aud că, odată, colonii erau oameni.

Sper, fiindcă intuiesc sensul cuvintelor lui Olden, dar nu am altă cale. Empatie cu un ansamblu electronic. Zîmbesc vag, în timp ce cuvintele ciberului se prăbuşesc ca nişte păsări moarte:

— Cunosc indicii matematici specifici emotivităţii primitive. Nu am mai întîlnit cazuri concrete de manifestare. Şefule, nu pot calcula nici o rezultantă din suma întrebărilor pe care mi le-ai pus. E un test?

— Nu, Olden, nişte întrebări banale, fără scop precis. Dacă există vreo rezultantă, ar fi indispoziţia care mă chinuie. E grav, ce crezi?

— Nu cunosc cuvîntul „indispoziţie”.

— Starea în care mă aflu, dar nu e nevoie să anunţi clinica de neuropsihologie.

Am vorbit răspicat pentru a-l convinge de inutilitatea unui consult. Olden aşteaptă respectuos.

— Cunoşti istoria colonizării planetei?, îl întreb, făcînd o ultimă încercare de a mai afla ceva.

— Da, dar relatarea ei ar depăşi timpul necesar însămînţării. Conform regulamentului în vigoare, paragraful şaisprezece, pagina…

— Nu mă interesează! E un ordin!

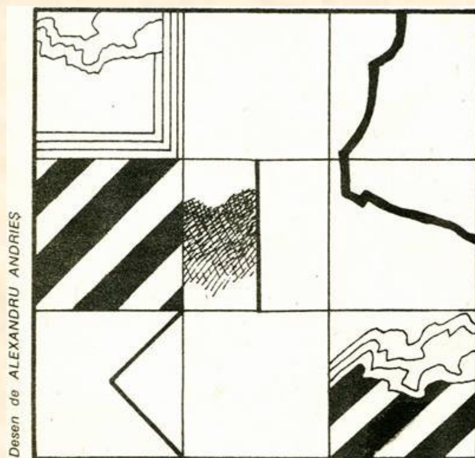
— Mă voi autodecupla pentru tentativă de a te împiedeca să-ţi îndeplineşti programul.

— Ga-ta. Ajunge. Încă o întrebare şi plec.

Trag aer în piept. Expir:

— Colonii sînt sau au fost implicaţi într-un război? Cauza războiului, cu cine s-au luptat sau se luptă şi ce arme au utilizat sau utilizează?

— Ce înseamnă „război”? Colonii nu se luptă cu nimeni şi utilizează servoinhibatoarele pentru vînarea animalelor sălbatice, însă numai cu aprobarea centrului de control ecologic.

Cunoşteam răspunsul şi îmi dau seama că interogatoriul a fost o prostie, nu era nevoie decît de două, trei ordine pentru a face curăţenie în memoriile ciberilor, sau pur şi simplu puteau fi decuplaţi cînd…

— Olden, există situaţii în care sînteţi decuplaţi toţi, fără excepţie?

— Sîntem scoşi din funcţiune de trei ori pe an pentru revizii integrale.

— Cînd?

— La date neregulate.

— Anul ăsta de cîte ori ţi s-a făcut revizia?

— De două ori.

— Ei, gata cu palavrele! La treabă!

Cobor din cabină şi o iau de-a lungul parcelei, îndreptîndu-mă spre staţia de magnetocapsule. Aud în urma mea torsul lin al turbinei romeclagronului, recapitulez discuţia cu Olden. Deci, două revizii. Olden e un ciber de tipul OMX—K5, special construit pentru colonii agrare. E un tip relativ nou. Necesită o revizie integrală odată la cinci ani, şi numai la nivel cortical. Cioturile tulpinilor amputate nu-mi mai ating gleznele. Înot în marea galbenă, dînd din mîini şi din picioare fără nici un fel de coordonare între mişcări. Mă mîngîie mătasea rară prelinsă din fusul frunzelor răsucite în jurul ştiuleţilor. Nu, de fapt, nu înot. Nu reuşesc decît să ajerg înnebunit printre talazurile de porumb. Încărcătura plină de speranţă a cuvîntului „revizie” a explodat.

Zăresc luminile violete aprinzîndu-se pe panoul staţiei şi-mi accelerez goana ca să nu pierd magnetocapsula. Ajung la timp. Peretele tubului glisează într-o parte. Mă urc în capsula mov. Nu ştiu cît voi aştepta „revizia”. Simt deasupra mea zborul, în cercuri din ce în ce mai strînse, al acelui cineva sau ceva care mă poate oricînd transforma într-un cadavru ce mimează viaţa, identic cu cele cîteva zeci de mii din oraş, colonii.

*

*   *

Mă întind pe canapeaua translucidă de ametister. Vocea impersonală a sferei în care locuiesc îmi prezintă rezumatele programelor de artă combinată, stocate în

memoria ei artistică. Unul dintre programe mi se pare cunoscut.

— Spune-mi încă o dată numele autorului.

— Galacten Ven, principalul iniţiator şi reprezentant al curentului naturalist în arta programelor...

— Galacten Ven...

Îmi răscolesc memoria încercînd să reconstitui programul.

Sfera intervine:

— Să vă comunic sursele folosite în crearea „Cataclismului”?

Tăcerea mea aduce întrebării un supliment:

— Opere şi autori?

Nu, hotărît lucru, nu reuşesc să-mi alcătuiesc o imagine clară.

— Proiectează-mi un fragment!

Purtată de ţipătul răguşit al unui sidersaxal, o lumină violacee izbucneşte de undeva, din dreapta. Lumea lui Galacten invadează spaţiul încăperii. Urmăresc, chiar din centrul lor, combinaţiile savante şi armonioase dintre cuvinte şi jazz-ul care explodează parcă odată cu ele. Bărbatul şi femeia cu feţe împietrite de o durere ce le-a sorbit pînă şi lumina ochilor plutesc lîngă mine şi printre fantasmele siderale ale tablourilor lui Vanbran. Soarele răsărind arde creasta valurilor care l-au născut şi se smulge muzica tînguitoare a spumei destrămată în lanţuri de mii de bule scăldate în curcubeie, muzica ce vuieşte spălînd cochilia uriaşă părăsită de melcul filiform unduit de ritmurile istovitoare ale cuvintelor ce-i prorocesc moartea...

— Să continui?

Seacă, inumană, întrebarea sferei rupe vraja. Acum mi-aduc aminte de un interviu luat lui Ven. Reţin perfect: „...Antinomia instinct-automatism social...” Mă analizez, intrigat de alegerea făcută. Intuiesc că, în subconştient, programul creat de Ven a stabilit o legătură cu prizonieratul meu. Ar fi interesant să pot urmări reacţia colonilor în contact cu opera lui Ven... Oare urmăresc

vreodată programele de artă combinată? Nu i-am auzit comentînd nici măcar vestitele cosmocomice ale lui Bozo... Mă cuprinde din nou teama de o metamorfoză oribilă. Mi-e frig şi-mi frec cu putere mîinile brusc amorţite. Concretizarea atît de brutală a fricii îmi umezeşte fruntea şi tîmplele. în ultimele zile am încercat adeseori ciudate stări de prostraţie. Ca psiholog, ştiu, am învăţat că fiecare om plăteşte uneori acest tribut monotoniei profesionale, **uneori** însemnînd **rareori** într-o viaţă de om. Repetarea lui la intervale de cîteva zile, sau mai des, devine o problemă patologică. Silabisesc „patologic” o dată, încă o dată, iar sensul cuvîntului se amplifică în mine izbindu-mă ca unda de şoc a unei explozii a iraţionalului. Am învăţat asta, ca psiholog, dar n-am ştiut-o ca om. Nu e totuşi starea de prostraţie propriu-zisă, ci mai degrabă dorul de o împlinire pe care trupul şi sufletul meu au cunoscut-o sau o cunosc, căci visez cu ochii deschişi lucruri intraductibile în cuvinte... Dacă a existat vreodată un război pe aceste pămînturi, rafinamentul în cruzime al armelor folosite a fost uluitor şi aproape de neînchipuit, indiferent de scopul urmărit, deşi nu întrezăresc un scop care să fi meritat o asemenea jertfă. Ori, poate, pe parcurs, ţelul va fi fost uitat... Urmez oare calea străbătută de coloni?

Simt nevoia acută să mă întîlnesc cu zombii-coloni, să mă confrunt cu nefiinţele coloniei şi să-mi citesc disperarea pe feţele lor livide. Ordon sferei decuplarea totală şi o părăsesc, înfiorat de gîndul că azi s-ar putea produce revizia ciberilor.

*

*   *

Mă opresc din mers şi mîngîi cu privirea noaptea împodobită cu vălul stelelor, nările-mi primesc aerul rece şi proaspăt, miroase a petunii, regina nopţii şi crini, iar tubulatura suspendată şi suprastructurată sclipeşte, albă ca o împletitură de gigantice lujere lipsite de clorofilă. Stomacul imi reculează uşor cînd ma gîndesc la coloni. N-

am simţit niciodată, dar cred acum că miros a stîrvuri spălate de vînt.

Pornesc cu paşi nesiguri spre centrul coloniei. Am ales centrul comercial, gîndindu-mă că locul e mai populat. Aş vrea să-mi pot închipui ce se va întîmplă acolo, cînd... Nu-mi pot imagina, degeaba încerc, acest „cînd” şi „cum”. Mi-e imposibil. Ce se poate naşte din nimic? Mîinile îmi tremură şi întreg trupul îmi intră în rezonanţă cu ele, ca şi cum mi s-ar inocula teroare, iar eu nu pot decît să blestem neputincios. Mă îmbărbătez întrebîndu-mă dacă nu cumva sufăr de o banală psihoză pe care o subestimez în virtutea convingerii că aş fi cel mai în măsură s-o depistez şi s-o tratez. Atunci ei ar fi oameni normali, iar eu un dereglat, după cum spunea Olden.

Încleştez degetele pe mînerul pumnalului. N-am ucis niciodată cu pumnalul. încerc să mă împotrivesc furiei şi dorinţei demente de a afla dacă trăiesc printre fiinţe vii. Nu pot. Sînt condus. Picioarele mi se mişcă independent de voinţa mea. O păpuşă vie poate fi o jucărie interesantă, deosebit de interesantă.

Intru în piaţa largă, străjuită de imensele prisme azurii ale supermagazinelor strecurate printre austerele şi întunecatele combinaţii spiralate de sfere, conuri şi cuburi adăpostind baruri, unele, iar altele restaurante. Picioarele mă duc în faţa unui afiş holografic, care prezintă clădirile din piaţă şi destinaţia lor. Aleg restaurantul „Paradis”. În holul restaurantului mă întîmpină un ciber îmbrăcat în negru, cu excepţia cămăşii de un alb imaculat. Hainele lui au o eleganţă vetustă şi incomodă, dar care mă atrage şi-mi provoacă o linişte plăcută. Se înclină ceremonios şi mă întreabă dacă doresc să mă schimb. Nu-i răspund. Reia politicos:

— Avem o garderobă foarte bine utilată. Cuprinde costume din epocile trecute, dar şi viitoare.

— E neapărat nevoie?

— Nu, însă aşa se obişnuieşte. Presupun că sînteţi informat asupra gamei de distracţii oferite de restaurantul

nostru, asupra etichetei din acest local; dacă nu, vă pot oferi un pliant.

— Nu-i nevoie. Pot intra.

— Vă rog.

Îmi indică drumul cu un gest larg şi încurajator. Două uşi mari, făcute dintr-un cristal colorat strident dar destul de armonios, se deschid în faţa mea. Vreau să intru, însă mă retrag imediat din calea unui grup numeros de bărbaţi şi femei care se îndreaptă spre ieşire. Discutînd, rîzînd, trec val-vîrtej pe lîngă mine. Coloni discutînd însufleţit, rîzînd?... Holbez ochii. Şovăind, fac un pas înapoi. Un bărbat o cheamă cu glas înalt şi vesel pe una dintre femeile din fruntea grupului. Femeia se răsuceşte chicotind. E Criv. în aceeaşi clipă mă zăreşte şi ea. Trăsăturile feţei i se modifică — parcă se bucură — deschide gura şi, după o secundă infinită, începe să urle, repezin- du-se spre mine:

— Lem!!!

Se opresc toţi, ca un singur om. Le văd ochii dilataţi ţintuindu-mă.

— Priviţi-l! E trimis de EL!

Ca la un semn, se reped spre mine. Scot pumnalul, cu gesturi reflexe declanşez microinhibatorul din mîner, dar mă trezesc înşfăcat pe la spate. Înhăţînd cu mîna liberă braţul colonului aflat îndărătul meu şi smucindu-l în jos, îndoi brusc genunchii. Apoi îi îndrept fulgerător şi, aplecîndu-mă în faţă, arunc peste umăr trupul bărbatului. Cade la doi paşi de picioarele mele, simultan fandez: pumnalul crestează tendoanele braţului pe care îl ţin încă strîns, deasupra cotului, şi sîngele întunecat ţîşneşte împroşcîndu-i faţa. Artera i-a rămas neatinsă. Nu mi-am pierdut îndemînarea. Cu un salt înapoi mă lipesc de zid şi cîteva trupuri se prăbuşesc inerte, secerate de raza invizibilă a microinhibatorului. Mă mir că ciberul nu intervine. Îl zăresc nemişcat. L-au decuplat?

Colonii se dezmeticesc în sfîrşit şi se reped spre mine, urlînd, împiedicîndu-se de trupurile din faţa lor. Abia acum le privesc atent chipurile şi sînt gata să scap pumnalul din mînă: desluşesc în tansfigurarea lor amprenta unei bucurii

sălbatice care nu are nimic comun cu ura, cu răzbunarea. Par extaziaţi. Întind braţele spre tavan, mă roagă să fac ceva, nu pricep ce. Criv se trînteşte pe covorul stacojiu şi începe să se tîrască spre mine. Uluit, o las să se apropie. Îmi atinge picioarele. Trupul îmi vibrează încordat pentru saltul de apărare. Însă Criv îmi îmbrăţişează genunchii, înalţă capul şi îi observ lacrimile mari, apoi tresar desluşindu-i tremurul pătimaş al vocii, implorarea:

— Ai venit! Ucizi... EL te-a trimis. S-a îndurat. Cît te-am aşteptat...

Dintr-o dată sare în picioare şi-mi apucă mîna cu care ţin pumnalul. Priveşte ca hipnotizată lama albăstruie.

— Sînge...

Mă trezesc îmbrăţişînd femeia de lîngă mine. Totul se învîrte în jurul meu şi irup, răcnind cuvinte neînţelese, un fel de urlete ritmate care adună spume la gura colonilor, pesemne şi la a mea, trîmbiţînd parcă apropierea unei fericiri încă de pe acum macabră.

*

*   *

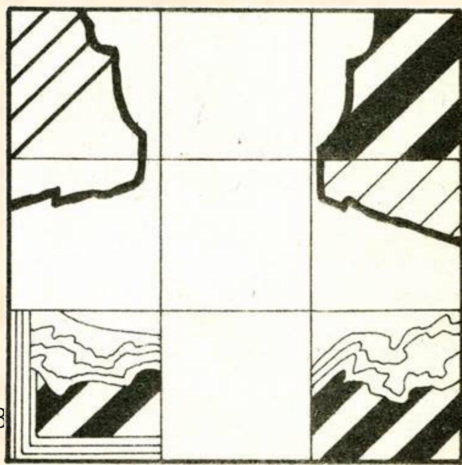
Criv geme încet, ca un copil pedepsit care începe să se liniştească. O sărut uşor pe buze, pe gîtul mlădios. Mă ridic de lîngă ea şi mă aşez pe marginea patului. Comand sferei să dea transparenţă totală ferestrelor. Afară se crapă de ziuă. Trebuie să merg la fermă. Îmi iau cămaşa de pe marginea fotoliului. Vreau să mă îmbrac, dar mîna lui Criv îmi mîngîie braţul:

— Unde pleci?

— La fermă.

— În a doua zi sacră nu lucrează nimeni. Rămîi, Lem. Vreau să mai facem dragoste.

Înţeleg, deci, că ieri a fost prima zi sacră. Sînt încă ameţit. O colonă mi s-a

dăruit... aproape incredibil... ca o femeie adevărată... Încerc să-mi ordonez gîndurile şi amintirile. Azi nimeni nu lucrează... Gura mi-e încleiată ca după o noapte de beţie, dar n-am băut nimic. Am făcut doar dragoste. Animalic. Cer sferei o cutie de sistcola. Braţul metalic îmi pune băutura pe măsuţa de lîngă perete. Mă scol, îmi umplu paharul şi sorb însetat. Parcă mi-a mai dispărut gustul amar din gură. Mă întind din nou lîngă Criv şi-mi masez încet, cu putere, tîmplele. Inutil. Imaginile sînt extrem de confuze. Nu înţeleg, nu-mi amintesc cum am ajuns aici, în sfera locuită de Criv, ţin minte doar că la ieşirea din restaurant colonii alergau pe străzi cuprinşi de o frenezie cum rareori mi-a fost dat să văd. Uneori se opreau lîngă mine şi mă priveau fascinaţi. Criv îmi ţinea ridicată mîna în care aveam pumnalul, agitînd-o ca pe un stindard. Răguşise ţipînd: „EL! Ne-a trimis semnul!” Apoi totul dispare într-un vîrtej negru care, cînd şi cînd, aduce la suprafaţă chipuri deformate de rîs, guri schimonosite de urlete isterice, corpuri încleştate...

Mă întorc spre Criv. Priveşte dincolo de mine, vrăjită de visul neînţeles pe care-l poartă în suflet: întîlnirea cu EL?

— Criv, cine-i EL?

— Ne va primi mîine... O să vorbească! ţipă brusc.

Tresar. Preferam colonii aşa cum i-am cunoscut. Nu mă înspăimîntau. Oare cîte zile sacre au?

— Mîine e ultima zi sacră?

Criv nu-mi răspunde, însă lacrimi mari încep să i se rostogolească pe obraji. Trei zile sacre, deci... Cu vîrfurile degetelor mîngîi buzele colonei.

— Cum arată?

— Nu ştiu, Lem. Dar e stăpînul meu!

Ochii femeii păstrează neclintit lucirea dementă, hipnotică a misticului obsedat de imaginea unei libertăţi neumane, monstruoasă. Moartea, oare?... Are vreun rost să mai încerc a afla ceva de la o biată sclavă, roaba LUI? Ieri m-a stăpînit ca pe un animal perfect dresat — EL, cine e, ce vrea?... Mă îneacă un val de ură. Apocalipsul? Pe neaşteptate, mă cuprinde panica. Trebuie să fug cu orice

preţ. Pot oare? Criv îmi înlănţuie gîtul cu braţele. Se lipeşte de mine ca o mare panglică fierbinte. Încerc disperat să mă împotrivesc, dar trupul nu mi se supune. Sînt dominat de propriile mele instincte sau de EL?

*
*   *

Mă aflu în curtea fermei. Pustiu. Intru în sediu şi, de la una dintre cabinele de apel, îl chem pe Olden. Pierd un sfert de oră făcînd apel după apel. REVIZIA!

Mă trezesc alergînd spre cîmpul din apropiere. Pe arătura proaspătă, picioarele mi se înfundă pînă la glezne în pămîntul negru şi moale. Mă poticnesc, împrăştiind cu suflul meu fierbinte, şuierător, aburii înălţaţi din ţărînă. Într-un tîrziu mă opresc. Umezită de soare, cămaşa mi se lipeşte de spinare, iar genunchii îmi tremură, îndoindu-se fără voie. Respir adînc şi rar. Încerc să mă liniştesc... Blestem dorinţa de a şti ce se întîmplă în timpul „reviziei” din a treia zi sacra. Curiozitatea asta nesăţioasă nu a fost, oare, programată şi ea? O altă formă de control? Ma gîndesc la război, la stupida datorie de a fi om. Cuvinte mari... goale. Cît de umană poate fi moartea?

Ciudat, neliniştitor, mă simt oarecum eliberat de voinţa care... Libertatea mea . De ce nu fac parte şi eu din turma veselă de pe străzi?... Nu ştiu, sau cel puţin nu ştiu acum. Poate undeva, în inconştient sau în subconştient, a pătruns un tentacul al disperării mele conştiente şi a scurtcircuitat contactul cu EL, cel care mă înrobeşte. Poate că e nevoie de o sclavie mai îndelungată ca să devii ca ei... Sau EL se pregăteşte pentru un final inimaginabil?

Tentaţia unei înfruntări directe mă asaltează, deşi nu cred că dorinţa de a-l întîlni îmi aparţine în întregime...

Am rămas încă un instrument dirijat?

Ar fi mai înţelept să-mi caut batalionul, dar fuga mi se pare acum o dovadă de laşitate. Nu e destul. Găsesc imediat încă un argument: pînă mă întorc eu cu supersoldaţii ISI, s-ar putea ca EL să dispară împreună cu

toţi colonii şi, în faţa clădirilor pustii, n-ar fi exclus să fiu luat drept un simplu dezertor nebun.

Trebuie să mă întorc în oraş. Pipăi pumnalul. Sper că nu-l voi folosi din nou.

*

*   *

Din cauza vitezei mari a sferei, am senzaţia că mă aflu într-o cuşcă închisă ermetic şi aruncată cu putere în vidul cilindrului semitransparent. Stau în fotoliul amortizor şi-mi privesc mîinile. Pielea de pe ele se înfioară. Voi ucide? EL poate fi ucis?

Peretele tubului se retrage de pe partea stîngă a sferei. Cobor şi apuc să mai zăresc un grup de vreo treizeci de coloni care părăsesc piaţa. O iau la fugă ca să nu-i pierd din vedere şi încep să-i urmăresc de la o distanţă ce mi-ar putea oferi posibilitatea de a mă apăra rapid şi eficace. Au capetele plecate şi păşesc într-o tăcere deplină. Curînd, se alatură altor cîteva sute de femei, copii şi bărbaţi, îmi sugerează o gigantică procesiune. După un timp, din mijlocul lor se ridică un murmur care creşte treptat. E o zumzăială haotică şi, dintr-o dată, izbucneşte un vacarm înfiorător. Desluşesc din nou nota de veselie paranoică. Mi-amintesc de întîmplarea din restaurant.

Merg de aproape o oră în alternanţa de tăceri şi urlete. Procesiunea se apropie de marginea oraşului. În depărtare se conturează, curbate domol, spinările unor dealuri nu prea înalte. Mişcarea trupurilor colonilor a căpătat rigiditate. Şuvoiul de somnambuli se scurge în pîntecul uneia dintre coline. Coborîm pe trepte largi de marmură roşie şi toate simţurile mele intră în alertă. Contactul cu treptele sîngerii îmi provoacă o teamă ciudată: fiecare fibră a trupului meu vibrează. Mă apropii destul de mult de ultimii coloni, gîndindu-mă că e mai bine să mă amestec printre ei. S-ar putea să existe vreun control la intrare... Mă încearcă o presimţire confuză. Cercetez peretele mimetic al intrării, dar nu pot să-mi dau seama cum

funcţionează. Treptele coboară mereu. Păşesc pe ele ca pe cadavre...

Am ajuns într-o sală gigantică, „gigantică” e prea puţin spus, şi nu reuşesc să-i zăresc capătul. Pereţii laterali se află la cîteva sute de metri unul de celălalt.

Mulţimea se risipeşte pe întinderea suprafeţei imense, împărţită în pătrate mari, galbene şi mov. Cred că e aici mai bine de jumătate din populaţia coloniei.. Mă uit în jur. Nu, exagerez. Sînt doar cîteva mii de oameni. Instinctiv, mă retrag spre trepte. Pun piciorul pe prima treaptă, dar cînd mă uit în sus observ că intrarea e astupată de zidul mimetic... Mă răsucesc brusc. Fără să mă bage în seamă, colonii se adună în grupuri destul de numeroase. Trebuie să mă stăpînesc. Execut un ciclu de respiraţie oxiprana şi mă mai liniştesc. Îmi iau inima în dinţi şi mă îndrept spre cel mai apropiat grup de coloni, mimînd mersul lor inuman. Păşesc ca şi cum în locul articulaţiilor mele, umane, aş avea nişte mecanisme metalice neunse de multă vreme. Îmi fac loc în viermuiala de trupuri, căutînd să văd şi ce se întîmplă. Reuşesc să ajung în primul rînd. Unui dintre colonii de lîngă mine, un bătrînel mărunt, cu părul alb şi rar, gîrbovit, se repede, îmbrîncindu-mă, pentru a lua locul adolescentei care se depărtează cu paşi rari, privind absent. Ovalul fin al feţei îi e pătat de pentaedre mari, de un galben sepulcral... În cele două zile de isterie colectivă paloarea morţii dispăruse de pe chipurile oamenilor... Bătrînelul se opreşte în dreptul unei uriaşe flori negre care adăposteşte, între petalele triunghiulare, răsucite într-o spirală fină, un pentaedru cenuşiu. Petale!... Suprafaţa pentaedrului străluceşte din cînd în cînd în nuanţe diferite de cenuşiu, indiferent de unghiul din care-o observi, trădînd o mişcare interioară ce-o face să onduleze imperceptibil. Colonul cuprinde tandru în căuşul palmelor corola florii şi se apleacă încet, atingînd cu fruntea pleşuvă pentaedrul. Îl urmăresc atent cînd se retrage, cu mişcări furişate, dar hotărîte. Are pe faţă mici pentaedre galbene... Mă strecor în afara grupului. Colonii nu observă. Sînt preocupaţi de viitorul contact. Îndeplinesc un ritual care

parcă mi-e cunoscut. Încerc să mă concentrez. Fac cîţiva paşi prin sală. Colonii s-au strîns în zeci de grupuri, bănuiesc, în jurul ciudatelor flori. Sînt deci mai multe. Nu, nu bănuiesc, sînt sigur: toţi au feţele stigmatizate. Cei care au stabilit contactul cu florile se plimbă fără ţintă prin sală. O zăresc pe Criv. M-aş duce la ea să încerc să aflu ceva, dar găsesc că e mai bine să rămîn unde sînt, lîngă trepte. Unde am mai văzut pentaedrele astea?

Colonii se aşează în genunchi. Florile au dispărut. Mă aşez şi eu în genunchi. Braţele bărbaţilor, femeilor şi copiilor se ridică spre boltă. Privesc în sus.

Răscolindu-mi întreaga fiinţă — pentru o clipă cred că voi deveni efazic — apare o întruchipare... forma perfectă spre care a năzuit dintotdeauna geniul pictorului şi sculptorului. Frumuseţea **întruchipării** mă sufocă, pune stăpînire pe mine. E halucinantă. În aer pluteşte chintesenţa **necunoscutului.** EL. Şi deodată înţeleg. A venit din universul Morţii. Gîndurile mi se rostogolesc incredibil de repede: „Moartea — fenomen căruia îi cunoaştem cauzele şi-i contemplăm efectul. Dincolo de reperele astea, vidul incognoscibil. Nu s-a descoperit încă sistemul de referinţă, inteligibil nouă, prin care s-o raportăm la universul realităţii înconjurătoare. Moartea, frumoasă şi oribilă pentru că nu ştim absolut nimic despre ea. Trupul inert îngrozeşte prin imobilitatea lui, dar dincolo de asta...”

Acum răsună o voce — sinteză perfectă de glasuri animale şi umane. Tremur. Lucid pentru cîteva fracţiuni de secundă, mai apuc să mă întreb: hipnoză în masă, contact cu o antilume sau proiecţie cvadridimensională?

Simt cum îmi pierd cunoştinţa.

*

*　　*

Mă trezesc urlînd. Mă doare trupul. Alerg. Mi-am sfişiat hainele. Alerg înnebunit prin sală, urmărit, înconjurat de imaginile care ţîşnesc fără încetare dinăuntrul meu:

gînduri nebănuite şi dorinţe nemărturisite, crime, violuri, neputinţe şi prăbuşiri îngropate pentru totdeauna în beciurile sufletului, speranţe frînte, răzbunări meschine date la groapa cu gunoi a inconştientului, pofte şi dureri arse în mine, acolo unde nu le zărea nimeni... Alerg şi urlu. Mă izbesc de oamenii ţipînd şi fugind înnebuniţi de asaltul imaginilor interioare pe care nu le pot vedea decît ei. Calc pe cadavrele celor ce s-au strîns de gît cu propriile lor mîini. Mă împiedic de trupurile celor care şi-au scos ochii crezînd că, astfel, nu-şi vor mai vedea adîncurile. Alţii se tîrăsc spre locurile în care se aflau florile, înlocuite acum de cercuri întunecate. De îndată ce le ating, nesăţioasele guri îi atrag şi-i fac să dispară. Trebuie să scap de imagini! Pumnalul! Nu-mi nimeresc buzunarele. Unde mi-e pumnalul? Mîinile nu mă ascultă. Fug spre o **gură**. Brusc, schimb direcţia. Mi-e frică de moarte. Izbesc o imagine cu pumnii, dar trupul femeii nu dispare din faţa ochilor mei, iar copilul pe care l-am plesnit se prăbuşeşte, ca secerat. Cad în genunchi.

*

*   *

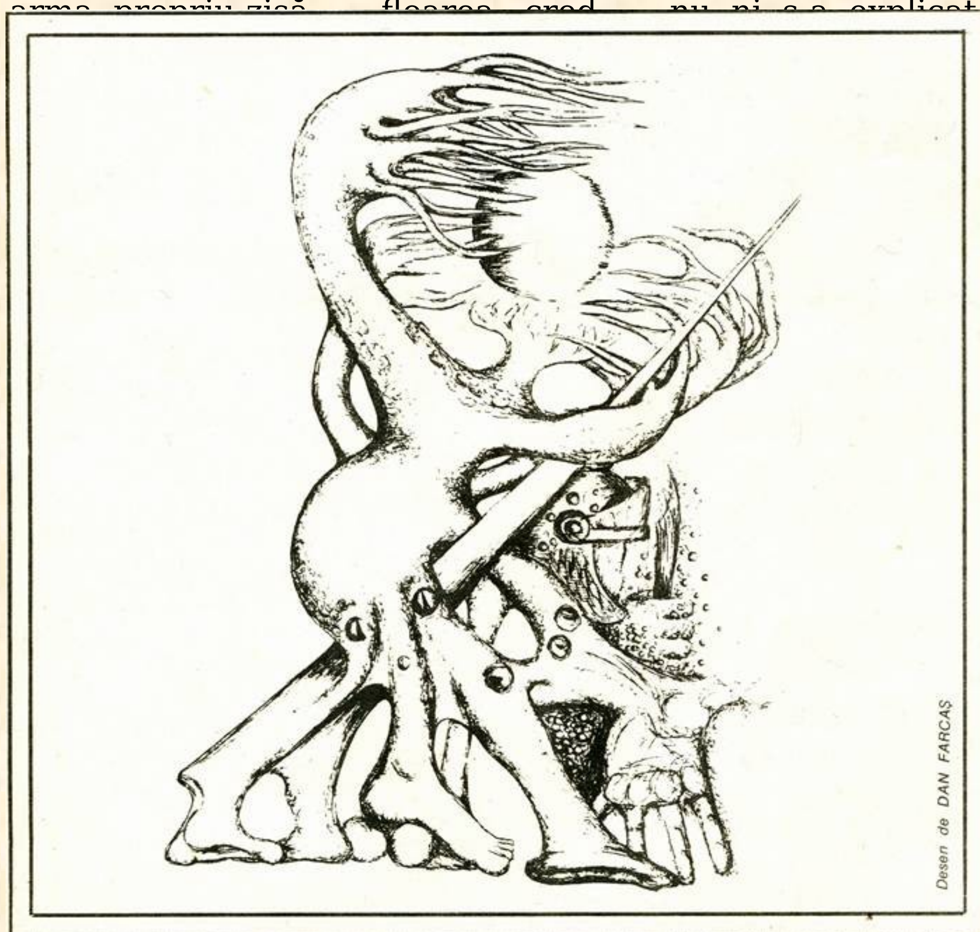
Împleticindu-mă, urc treptele sîngerii. Alături de mine păşesc oameni cu priviri rătăcite, feţe zgîriate, haine sfîşiate, cu trupuri rănite. Mă aflu printre primii. Întorc capul. În urma mea nu sînt mai mult de trei-patru sute de coloni. În ciuda epuizării fizice, mă simt eliberat de puterea care-mi controla voinţa. Pesemne, îşi refac forţele. Simt că acum trebuie şi pot să evadez. Am ajuns la ieşire. Arunc peste umăr o ultimă privire spre sala imensă: urmele crimei au dispărut. Zăresc florile. Mă uit apoi la cei de lîngă mine. Aş vrea să-i ajut. Nu am puterea să vorbesc, dar are vreun rost? De cît timp sînt cu toţii sub influenţa întruchipării, a forţei LUI? De ani şi ani? Poate... Cu timpul îi va ucide pe toţi. Mai pot fi oare salvaţi?

Trebuie să evadez!

*

*   *

Am regăsit copacul la rădăcina căruia îmi îngropasem echipamentul. Patru săptămîni de coşmar... sau... mai puţin? Oricum, nu mai contează. Mă simt vinovat prin însăşi condiţia mea umană. Sap cu pumnalul pămîntul îngheţat, pînă cînd lama albăstruie izbeşte cu sunet metalic, scrîşnit, perforatorul manual. Bine că n-am găsit pumnalul atunci, în sală. Mi-am adus aminte unde am mai văzut pentaedrele. La institutul pentru pregătirea soldaţilor ISI. Celor de la secţia de psihologie, pe care am absolvit-o, li s-a prezentat succint o armă creată cu aproape un veac în urmă: INDUCTABI SALUL. Vizualizează abisurile inconştientului prin inducţie bioelectrică. N-am văzut atunci arma propriu-zisă — floarea, cred — nu ni s-a explicat

Inductabîsalul mai funcţionează. Chiar distrus, va lăsa mii de morţi în viaţă.

Cîţiva arbori înalţă înspre cerul cenuşiu trunchiuri zvelte şi albe.

*

*   *

Dazen are faţa ca de alabastru şi ochii lipsiţi de expresie.

— Semeni cu colonii, şoptesc fără să vreau.

Nu-mi răspunde... Şi ştiu că n-are nimic comun cu colonii. Dar, oricît ar încerca, nu va putea înţelege cu adevărat ce înseamnă să-ţi contempli propriile abisuri.

— Lem!

Se uită la mine şi îi observ în privire un licăr de spaimă.